

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/7/2021
Identifikačné číslo spisu: 2714205144
Dátum vydania rozhodnutia: 17.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:2714205144.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej v spore žalobcu Good Choice s.r.o., so sídlom Potočná 295/112, Skalica, IČO: 46 712 101, zast. JUDr. Ľubomír Vánek, advokát so sídlom Potočná 169/85, Skalica, IČO: 42 293 529, proti žalovanému AUTO VALUŠEK služby, s.r.o., so sídlom Štúrova 41, Holíč, IČO: 35 776 650, zast. JUDr. Alena Arbetová, advokátka so sídlom Námestie sv. Martina 3A, Holíč, IČO: 42 158 818, o zaplatenie 2.550 eur s príslušenstvom (žaloba) a 450 eur (vzájomná žaloba), vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 5Cb/35/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 10. decembra 2019, č. k. 31Cob/65/2019 - 368, 31Cob/66/2019 v spojení s opravným uznesením zo dňa 13. januára 2021, č. k. 31Cob/65/2019 - 452, 31Cob/66/2019 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Skalica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 5Cb/35/2014 - 161 zo dňa 20. júna 2017 zamietol žalobu, predmetom ktorej bola požiadavka žalobcu na dopltenie časti sprostredkovateľskej odmeny (provízie) vo výške rozdielu medzi zmluvne dohodnutou výškou provízie 3.000 eur a preddavkom 450 eur zaplateným žalovaným, t.j. sumy 2.550 eur a úrokov z omeškania.

Žalobca ako sprostredkovateľ a žalovaný ako záujemca uzavreli dňa 9. júla 2013 Zmluvu o sprostredkovaní prevodu vlastníckych práv (ďalej tiež „zmluva“), ktorá sa týkala úkonov bližšie opísaných v zmluve a smerujúcich k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalovaným k pozemkom označeným v zmluve od ôsmich spoluvlastníkov, odchylných od oboch strán sporu. V priebehu konania žalovaný uplatnil vzájomnou žalobou právo na vrátenie ním zaplateného preddavku, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol doplniacím rozsudkom

z 3. januára 2019, č. k. 5Cb/35/2014 - 223 tak, že vzájomnej žalobe vyhovel.

S dôrazom na písomne uzavretú zmluvu vyhotovenú žalobcom mal za to, že žalobcovi nevznikol nárok na províziu, a to z dôvodu zabezpečenia sprostredkovania uzavretia zmluvy len so siedmimi z celkom desiatich spoluvlastníkov, a naopak jej nesprostredkovania s troma zvyšnými a tiež nedokázania existencie ústnej dohody so žalovaným, že s nimi uzavretie zmluvy sprostredkovať nemusel. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie považoval za dôvodnú aj požiadavku žalovaného na vrátenie ním zaplateného preddavku.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolania žalobcu (tiež ako vzájomne žalovaného) proti obom rozsudkom, po nariadení pojednávania a zopakovaní časti dokazovania, podľa § 388 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že čo do sumy 2.250 eur s príslušenstvom žalobe vyhovel, vo zvyšku zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zmenil tiež doplniací rozsudok zamietnutím vzájomnej žaloby (pokiaľ išlo o vec samu). Obe odvolania boli podľa neho dôvodné. Na rozdiel od súdu prvej inštancie, ktorému vytkol prílišné zameranie sa na obsah písomnej zmluvy strán sporu a formalizmus, favorizoval výklad zmluvy podľa úmyslu konajúcej strany v zmysle § 266 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OBZ“ alebo „Obchodný zákonník“). Pri nedostatku obligatórnej písomnej formy sprostredkovateľskej zmluvy a dokazovaním preukázanom slede udalostí, ktorého súčasťou bola obom stranám známa neochota dvoch spoluvlastníčok odpredať ich podiely žalovanému, mal krajský súd za preukázaný úmysel oboch strán sprostredkovanie dojednať len vo vzťahu k spoluvlastníckym podielom ôsmich, na predaj ochotných spoluvlastníkov (aj so zreteľom k formulácii použitej v zmluve). Z týchto ôsmich potom žalobcovi v prípade jedného čiastočne zanikol záväzok v dôsledku nemožnosti plnenia, kedy už nebolo možné dosiahnuť predaj jeho podielu žalovanému, lebo tento podiel žalovaný nadobudol formou dražby v exekúcii. V prípade zvyšných siedmich spoluvlastníkov považoval krajský súd zmluvné povinnosti žalobcu za splnené a vzhľadom na prepočet ekonomického významu splnenej a nesplnenej časti zmluvy v odôvodnení rozsudku (krajský súd zohľadnil veľkosť pozemkov jednotlivých spoluvlastníkov), považoval za opodstatnené požadovanú províziu krátiť o 10% (teda o 300 eur), v dôsledku toho vyhovieť žalobe čo do sumy 2.250 eur a zamietnuť vzájomnú žalobu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu ako celku podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

Odvolací súd mal podľa neho porušiť ustanovenie § 151 CSP odmietnutím akceptovania skutkových tvrdení strán, ustanovenie § 186 ods. 2 CSP svojvoľným odmietnutím zhodného tvrdenia strán a ustanovenie § 191 CSP prihliadnutím na zmeny v zhodných tvrdeniach jednej zo strán počas výsluchu konateľa žalobcu dňa 12. novembra 2019. Neakceptovaním obsahu zmluvy zo strany odvolacieho súdu bolo podľa žalovaného porušené ustanovenie § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka a pri procesnom postupe konal odvolací súd v rozpore s ust. § 266,

§ 272 a § 642 Obchodného zákonníka a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky

(ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb., ďalej len „Ústava“). Dovolateľ zastával názor,

že odvolací súd rozhodol nad rámec žalobcovho návrhu, keď mu priznal plnenie za splnenie časti zmluvného plnenia, pričom ustanovenie o provízií za čiastočné plnenie zmluva neobsahuje. Žalobca mal podľa dovolateľa vykúpiť pozemky od všetkých desiatich spoluvlastníkov a od tejto skutočnosti sa malo odvíjať vyplatenie provízie, čo potvrdil

sám žalobca, svedecké výpovede i faktické pokračovanie žalobcu vo vykupovaní od ďalších dvoch spoluvlastníkov. Dovolateľ mal za to, že pre priznanie čiastočného plnenia musel odvolací súd akceptovať ústny dodatok zmluvy, ktorý žalobca prvý raz spomenul v odvolaní, pričom odvolací súd dôkazy vyhodnocoval v rozpore s § 191 CSP. Porušenie princípu rovnosti zbrani krajským súdom videl dovolateľ v spochybnení svedeckých výpovedí N.. R. a G.. S. a v nezohľadnení zhodných tvrdení strán ohľadom urgencie plnenia povinností zo Zmluvy. Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

4. K podanému dovolaniu sa žalobca nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) podal žalovaný, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti.

7. Vo vzťahu ku všetkým mimoriadnym prostriedkom platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti.

Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Posúdenie, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/2003).

9. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

10. Dovolateľ v prejednávanej veci vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania (výslovne) z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

11. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Citované ustanovenie § 420 CSP upravuje tzv. dôvody zmätočnosti, pre ktoré je prípustné dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí. Dovolanie prípustné podľa tohto ustanovenia možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP teda zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou.

15. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne, a v záujme právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje

len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd vo veci konať a rozhodnúť o veci samej, čo platí pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Posúdenie, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

16. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolaním namietanej vade skutočne došlo.

17. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

18. Je na mieste uviesť, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je aj možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19. V predmetnej veci dovolateľ videl výskyt namietanej tzv. zmätočnosťnej vady v tom, že odvolací súd svojím postupom v odvolacom konaní, výsledkom ktorého bolo namietané rozhodnutie meniace rozsudok súdu prvej inštancie, porušil ustanovenia § 151, § 186 ods. 2 a § 191 CSP.

20. V prípade tvrdeného porušenia ust. § 151 CSP dovolateľ však namietal len všeobecne, že „odvolací súd odmietol akceptovanie skutkových tvrdení strán“. Nie je tu preto zrejmé, konkrétne ohľadom ktorého tvrdenia ktorej strany a ako sa mal odvolací súd dopustiť tvrdeného porušenia, teda či preto, že tu nebolo výslovné popretie skutkového tvrdenia jednej strany sporu druhou, a napriek tomu takéto tvrdenie súd považoval za sporné (odsek 1 ustanovenia) alebo preto, že niektorá zo strán síce poprela skutkové tvrdenia (druhej strany), týkajúce sa jej konania alebo vnímania, neuviedla ale vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, a preto malo byť popretie považované za neúčinné (odsek 2).

21. Aj pri uvádzanom porušení ust. § 186 ods. 2 CSP sa dovolateľ obmedzil na pomerne všeobecné námietky, že odvolací súd „svojvoľne odmietol zhodné tvrdenia strán, čím konal v rozpore s ust. § 186 ods. 2 prvá veta CSP“, resp. že „v odvolacom konaní prihliadal na zmeny v tvrdení žalobcu, čím porušil ust. § 186 ods. 2, druhá veta CSP“. V tomto prípade však z obsahu spisu vyplýva, že prinajmenšom v časti, ktorá tvorila základ rozhodnutia odvolacieho súdu, na zhodu tvrdení strán usúdiť nemožno. Pokiaľ „odmietnutím zhodných tvrdení strán“ alebo „prihliadaním na zmeny v tvrdení žalobcu“ mal dovolateľ na mysli v skutočnosti spor o to, či sa sprostredkovateľská činnosť žalobcu mala týkať všetkých spoluvlastníkov alebo

len časti z nich a koľkých, tak o prípad zhody tvrdení strán ani zmien v tvrdení žalobcu tu nemohlo ísť už len preto, že žalobca dostatočne konzistentne tvrdil v priebehu celého konania, že najskôr (po prvotnom oslovení všetkých spoluvlastníkov a nechote dvoch

z nich akceptovať ponúknutú cenu) prebehlo rokovanie o spôsobe výkupu pozemkov so záverom o odkúpení spoluvlastníckych podielov len od tých spoluvlastníkov, ktorí mali záujem predať (ktorých bolo 8) a následne bola pripravená sprostredkovateľská zmluva (obsahujúca rovnaký počet spoluvlastníkov). V tejto súvislosti dovolací súd osobitne dáva do pozornosti súlad (a nie zmenu) vo výpovedi konateľa žalobcu W. G. na pojednávaní súdu prvej inštancie 26. novembra 2015 (č. I. 53 spisu) a na pojednávaní odvolacieho súdu 12. novembra 2019 (č. I. 354 p. v. spisu), k čomu sa podrobne vyjadril odvolací súd v ods. 19 napadnutého rozsudku, pričom zreteľne vysvetlil, že: „...vyjadrenia v odvolaní, uplatnené odvolacie dôvody a v rámci nich prednesené skutočnosti nemožno stotožňovať s výpoveďami konateľa žalobcu.“

22. Napokon k námietkam dovolateľa smerujúcim k postupu odvolacieho súdu v zmysle § 191 CSP dovolací súd uvádza, že ide o ustanovenie upravujúce spôsob hodnotenia dôkazov. Toto zákonné ustanovenie je v dovolaní spomínané len z pohľadu uprednostnenia účelového hodnotenia dôkazov namiesto ich hodnotenia vo vzájomnej súvislosti; tu sa však namietali opäť len zmeny vo výpovedi konateľa žalobcu (o ktoré ale s ohľadom na to, čo je uvedené v bode 21., nešlo) a nepriznanie patričnej dôkaznej sily niektorým z dôkazov (výsluchu svedkyne G. S. a ďalšieho svedka N. R.). Teda aj v prípade týchto námietok išlo výlučne o skutočnosti, ktoré v zmysle konštantnej judikatúry dovolacieho súdu porušenie práva na spravodlivý proces nezakladajú.

23. Súd v konaní totiž nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy, z čoho vyplýva tiež to, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. V tomto smere je ešte dôležitejším to, že súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku.

24. Vádu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčené (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov alebo i viaceré takéto dôkazy vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

25. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (viď sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A. č. 254-B, s. 49, § 30).

26. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP. Preto dovolanie žalobcu odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

27. Pre úplnosť sa žiada dovolaciemu súdu uviesť, že materiálne (nie aj formálne) sa dovolaním v tejto veci síce namietalo tiež nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, v

tomto prípade však, okrem absencie dovolateľovho výslovného poukazu aj na § 421 ods. 1 CSP, chýbalo uvedenie, o ktorú zo skutkových podstát nesprávneho právneho posúdenia, predpokladaných takýmto ustanovením, by malo ísť (podľa písmena a/, b/ alebo c/). Ak by malo ísť o prípad podľa písmena a/ alebo c/, chýbal tu potom aj poukaz na ustálenú alebo rozdielnu judikatúru dovolacieho súdu a napokon tu nebolo ani sformulovanie právnej otázky, od ktorej v tomto prípade záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a odvolací súd ju podľa dovolateľa vyriešil nesprávne. Možnosť vecného prejednanía dovolania v prípade jeho opretia aj o úpravu z § 421 ods. 1 CSP by však, bez ohľadu na vyššie uvedené, vylučoval tiež tzv. majetkový cenzus podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP. Minimálna mzda v roku 2014, kedy začalo toto sporové súdne konanie (v prvej inštancii), bola podľa nariadenia vlády č. 321/2013 Z. z. 352 eur a jej desaťnásobok, t. j. 3.520 eur, by neprekročil ani súčet celých súm tzv. istiny požadovaných oboma stranami sporu, a tým skôr nie súčet súm, ohľadom ktorých bol žalovaný subjektívne oprávnený na podanie dovolania (v názornom matematickom vyjadrení: 2.250 eur + 450 eur = 2.700 eur < 3.520 eur).

28. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd tak, že v konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže z obsahu spisu vyplýva, že mu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli (bližšie pozri rozhodnutie R 72/2018 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018).

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.